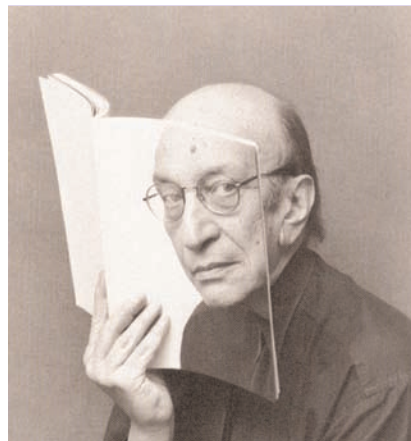

Έλα πάρε με

Μερικές πρόσφατες συλλογές ποίησης

Ντίνος Σιώτης

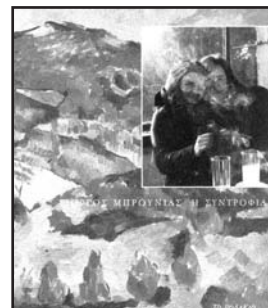
Τη μικρή έρημο στην οποία κατοικεί η ζωή μάς δείχνει ο **Αναστάσης Βιστωνίτης** με την *Εσωτερική του εξορία* (Ροές). Συγκεντρωμένο σε έναν τόμο το σύνολο σχεδόν του ποιητικού του πιστεύω, μας δίνει την ευκαιρία να αποτιμήσουμε την πλούσια

προσφορά του: ποιήματα προφητικής διάρκειας και σκοτεινού προσανατολισμού, δεν παύουν να είναι βελόνα πυξίδας ζωής που αναζητά σκουριασμένη το μαγνητικό πεδίο διάψευσης του εφήμερου. Ένα σπουδαίο άθροισμα ενός σπουδαίου ποιητή. ■ Ο **Μιχάλης Πιερής** με τους *Τόποι*

Γραφής (Ικαρος) μας παραδίδει μαθήματα ταξιδιωτικής ονειροπλασίας από τόπους γνώριμους που δεν τους αναγνωρίζει, αφού όποτε ξυπνά είναι σαν να ζει σε

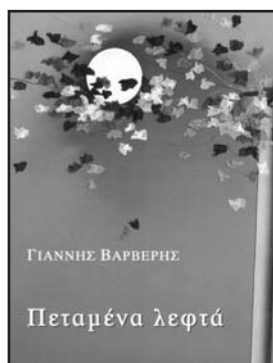
όνειρο. Παρά τη φαινομενικά ονειρική διάθεση πρόκειται για ποιήματα υψηλού ποιητικού πάθους, με επισκέψεις σε τόπους γραφής να ξεγυμνώνονται ενώπιον του φθαρτού που παραμονεύει σε κάθε ίσιωμα του δρόμου προς το ανεκπλήρωτο. Μια πολύ καλή συλλογή. ■ Ο **Γιώργος Μπρουνιάς**, μελετητής της ποίησης της Άπω Ανατολής, έχει, προς τιμήν του, επηρεαστεί βαθύτατα από τα ποιήματα Ιαπώνων που έχει μεταφράσει. Η σύζευξη των δύο κόσμων, του ελληνικού και του ασιατικού, έχει ως λαμπρό αποτέλεσμα τη *Συντροφιά* (Το Ροδακίό). Πρόκειται για ποιήματα που παρά την παιγνιώδη διάθεση, κρύβουν ένα ανήσυχο και οξυδερκές πνεύμα, μια διάθεση φιλοσοφική εντοικισμένη μέσα στην αναμονή τού μη εφικτού. ■ Στη *μέση της ασφάλτου* (Καστανιώτης) βρίσκεται τον εαυτό της η **Μαρία Κυρτζάκη**: δέκα ποιητικές συλλογές σε μία. Αποτίμηση

ενός κόσμου μοναξιάς, απολαβές σιωπής στο κουφό αυτί του κόσμου, άνεμος ένοικος φαντασιώσεων που προκαλεί μποτιλιάρισμα εικόνων, άγγιγμα νοσταλγίας που στεφανώνει τις εξόδους του ανέφικτου, έρωτας που διασχίζει ένα άπιαστο όνειρο. Με

άλλα λόγια, ποιήματα για να φτιάξετε τον προσωπικό σας παράδεισο διαψεύσεων. ■ Ο **Γιάννης Βαρβέρης** σχεδόν μια ζωή πετά ποιητικά ψίχουλα στο θάνατο. Τώρα, με τα

Πεταμένα λεφτά του (Κέδρος), πετάει προς τις ουράνιες μετεμψυχώσεις του εφήμερου χαρίζοντάς μας αγροτεμάχια ποιητικής αποσυμφόρησης.

Βαδίζοντας προς το εκκρεμές αλληγοριών και μεταφορών δεν παύει να μας υπενθυμίζει με ειρωνία

τη φτώχεια της λογικής και το μάταιον του φθαρτού. Χαλάλι του... ■ Με το *Θεώρημά* του (Κέδρος) ο **Λευτέρης Πούλιος**

επανακάμπει στην περιοχή του άναρχου πνεύματος, του ζόφου της καθημερινότητας, του πηχτού φωτός της τρέλας, της ελπίδας που αποδομεί το μέλλον. Πρόκειται για ποιήματα εσωτερικής καύσεως, για μυσταγωγικές πορείες σε δρόμους αγάπης και

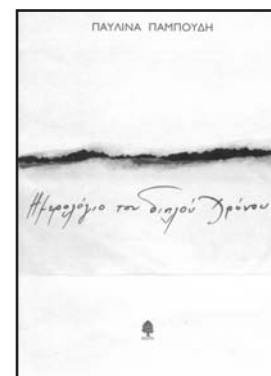
οίκτου, σε διαδρομές όπου η μανία της πτώσεως συναγωνίζεται τις εμμονές σε όνειρα που αγγελικά μάς συντροφεύουν. Ώριμα βήματα, μεστά ποιήματα.

■ *Προς άγνωστον* (Καστανιώτης) στέλνει μηνύματα η **Αθηνά Παπαδάκη** μέσα σε μια μπιτόλια ριγμένη στο

πέλαγος του ακατόρ-θωτου. Η ποιήτρια αφουγκράζεται τον παλμό του κόσμου τούτου που χωρίς ακροατές διαλαλεί τη ηγκαρτέρηση, σιωπά βλέποντας τα ψιχία ελπίδας που μοιράζουν οι εξουσιαστές της χαράς, τρέμει μπροστά στον Κανένα, που χωρίς ταυτότητα διαπιστεύει προτροπές. Πορεία φυγής προς το άγνωστο... ■ Η

Παυλίνα Παμπούδη κρατά το *Ημερολόγιο του διπλού χρόνου* (Κέδρος) για να ξορκίζει αθροίσματα ημερών και νυχτών, στήνοντας σκηνικά και παγιδεύοντας το ελάχιστο που αφήνει πίσω του ο παρελθών χρόνος. Στα ύφαλα της μνήμης της καρτερούν ευχές που παίρνουν αποστάσεις απ' το θάνατο, ο οποίος αναζητά άλλοθι στο μαύρο καιρό. Ποιήματα με τόλμη φαντασίας που εξαερώνουν ότι μάταιο επιστρέφει μέσα μας. ■ Στα *Αποτελέσματα χρήσεως* (Ικαρος) ο

Γιάννης Καρατζόγλου κλείνει τους λογαριασμούς του με το χρηματιστήριο της ζωής ανοίγοντας το βιβλίο του θανάτου. Ο ισοσκελισμός μια άγνωστη πρόσθεση παθών, συνθηκών και αναστολών, μια έλλειψη κερδών και μια μηδενική απόσταση

που τον χωρίζει από τις καταθέσεις προθεσμίας του ανεκπλήρωτου. Ευχάριστος αιφνιδιασμός το άκρως ποιητικό ύφος της γραφής, που κρύβεται κάτω από έναν εξόχως ρεαλιστικό μανδύα. ■ *Ο Κήπος - Όχι Εγώ* (Καστανιώτης) είναι η ένατη συλλογή της

Μαρίας Λαϊνά. Πρόκειται για μια απολογία σε δύο μέρη. Στον *Κήπο* έχουμε

ένα μονόπρακτο όπου δένονται μαζί θρήνος, όνειρο, απώλεια, έρωτας σε έναν κήπο βουβό. Το *Όχι Εγώ* είναι μία σε πρώτο πρόσωπο κατάθεση ψυχής, όπου η σιωπή είναι αγριοπερίστερο και ο χρόνος ξένος επισκέπτης. Η πεμπτούσια της αφαίρεσης. ■ **Ο**

Χρίστος Παπαγεωργίου στον *Τοίχο χωρίς σημαία* (ύψιλον) τολμά την εξύμνηση του ασήμαντου μέσα από τις στάχτες της πολιτικής, τα φιμωμένα στόματα όσων αντιμιλούν (ή ερωτεύονται), τις αιθουσες

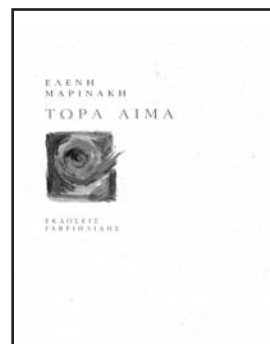
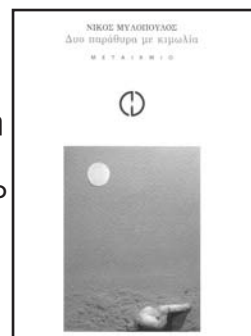
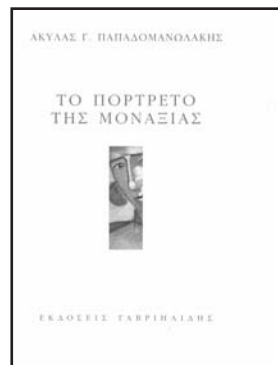
όπου η μνήμη αντιμιλά στο παρελθόν. Ελαφρώς υπερβολικές εικόνες που πάσχουν από έλλειψη συνοχής, αλλά με αποτέλεσμα που δικαιώνει την υπόθεση της ποίησης. ■ **Ο Ακύλας Γ. Παπαδομανωλάκης** στο *Πορτρέτο της Μοναξιάς* (Γαβριηλίδης), πολύ

σοφά, δεν κλαίει για όσα δεν είδε αλλά για όσα είδε και σώπασε. Ακόμα, ανακεφαλώνοντας το γύρισμα του χρόνου, συλλογίζεται πόσα σημαντικά πράγματα διαχειρίστηκαν μικροί άνθρωποι. Γερή και στέρεη πολιτική ποίηση

μέσα από σκιές σταθμών και μοναχικές αφίξεις εκκρεμοτήτων πιασμένων από σκουριασμένες πινέζες. ■ Με τη συλλογή του *Δυο Παράθυρα με κλωλιά* (Μεταίχμιο) ο

Νίκος Μυλόπουλος καταγράφει στο μαυροπίνακα της ζωής την αδιέξοδη μετακόμιση από το εδώ στο εκεί και από το συγκεκριμένο στο υπερπέραν του αφηρημένου. Διαδρομή με σκέψεις στραμμένες στην ανθρώπινη συνθήκη

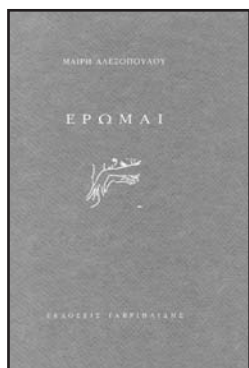
δοσμένη με ποιητική ευρηματικότητα, μέσα από την ανασύνταξη σκόρπιων δυνάμεων μπροστά στο θαύμα της ζωής. ■ Στη συλλογή της *Τώρα αίμα* (Γαβριηλίδης) η **Ελένη Μαρινάκη**, σαν αδέσποτο σκυλί σε παγωμένους δρόμους, συλλαβίζει δισταγμούς, συλλέγει κλυδωνισμούς αποχωρισμών, κερνά τον εαυτό της το αντίτιμο του φόβου. Πού και πού σκοντάφτει σε χαντάκια ονείρων και σε θάμνους χωρίς κλαδιά, συντροφιά με τους στίχους της που καθρεφτίζουν το θαύμα της απώλειας. Ένα καλό βιβλίο.

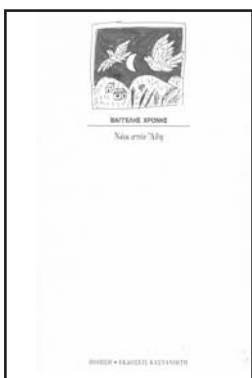
Από τις συλλογές πρωτοεμφανιζόμενων ποιητών, ξεχώρισα πολύ λίγες: ο **Γιώργος Τριανταφύλλου** με την *Ολική έκλειψη* (Γαβριηλίδης) εκτρέπει την πεπατημένη και δείχνει σπάνια στοιχεία ωριμότητας, αφού έχει την ικανότητα να

αφουγκράζεται την ηχώ των φεγγαριών και το νόημα των φύλλων και μέσα απ' αυτά να ερμηνεύει τον κόσμο και τη ζωή. Ανασαινει τις ματιές του χρόνου και αφήνει την αυταπάτη να τον αγγίζει. ■ **Η Μαίρη Αλεξοπούλου** με τη συλλογή της *Ερώμαι*

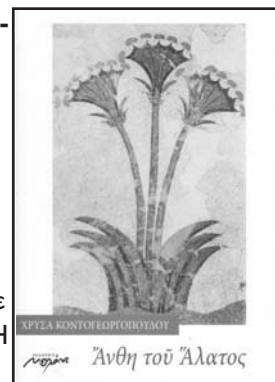
(Γαβριηλίδης) περιφρουρεί τον πανδαμάτορα έρωτα με ύμνους, παιάνες, πόθο, φόβο και πόνο. Ποίηση εξόχως ερωτική μέσα από τα πόδια της και μέσα από τους υγρούς

καθρέφτες της αγάπης που διασχίζει το σύμπαν του όλου. Ποίηση ασυστόλως ερωτική μέσα από το ερωτικό της ταίρι. Ένα πολύ καλό πρώτο βήμα. ■ Η συλλογή του **Βαγγέλη Χρόνη** *Νέοι στον Άδη* (Καστανιώτης) ανασαίνει τον άνεμο που

τραγουδά τη θάλασσα του Απόλλωνα, βαθαίνει μέσα σε νοήματα υπαρξιακά, ακούει το φλοίσβο του φωτός που στάζει στην κλεψύδρα του αναδυόμενου απείρου. Υπάρχει ποιητική αρετή αλλά και μια φλέβα που αναζητά να βγει στην επιφάνεια...

■ **Η Χρύσα Κοντογεωργοπούλου** με τη δεύτερη συλλογή της *Άνθη του Άλατος* (Μελάνι) κολυμπά σε λίμνες μονολόγου, απλώνει όνειρα στο ξημέρωμα της ζωής, επιστρέφει σε διασταυρώσεις ανέμων με το λυκόφως της φύσης. Η ποιήτρια διαθέτει ακράτητο αυθορμητισμό και εικονοπλαστική φαντασία, όμως εμπλέκει στο ποιητικό της σύμπαν πολλά θέματα μαζί διακινδυνεύοντας τη απώλεια της ουσίας... ■

Τέλος, ο **Αιμίλιος Βέζης** με τη συλλογή του *Χαρακτική* (Γαβριηλίδης) μιλά με δυνατή εικονοπλασία, νοσταλγία και ευαισθησία για τους εδώ και χρόνια κλειστούς τόπους, όπου δε χωρά ούτε καν η τρικυμισμένη μνήμη, και για τις οάσεις που αναζητά στον ξεραμένο ορίζοντα του βοριά. Κηλίδες σκότους τον στραβώνουν και με παρρησία δε βλέπει ό,τι δεν υπάρχει... (δε)

**Επισκεφθείτε την
ιστοσελίδα μας
www.dekata.gr**